

V radosti i bolesti

Keď sa čnosť trpezlivosti (ne)prechádza po nemocnici

(Pobyt v nemocnici - z pohľadu pacienta a zdravotníkov)

Pohľad na nemocničné lôžko z postele chorého je iný ako pohľad lekára, zdravotnej sestry či ošetrovateľa.

Ako sa na chorého pozerá zdravotník? Žiada sa od neho, že sa má postaviť k pacientovi ako niekto silný, kto mu má dať nádej na vyliečenie,

Ilustračné foto: Archív rehole milosrdných bratov

keď nie priamo vyliečenie. Vstúpi teda do izby a koná poctivo to, čo treba. Začuduje sa, keď pacient prejaví nespokojnosť alebo zaujme „obranný postoj“. Vtedy sa medzi nimi vytvorí napätie. Niekedy chorý nereaguje na vonkajšie podnety, len urobí to, čo sa práve od neho žiada. Týmto pohľadom som chcel navodiť atmosféru nemocničnej izby z pohľadu tu zamestnaných ľudí.

Teraz sa pozriem na vec z druhej strany: ľahnem si do postele ako pacient a budem sledovať, čo sa robí v nemocničnej izbe.

Ráno, keď sa mi najlepšie spí, otvoria sa dvere, začne sa svetlo a dostávam pokyn:

„Urobte to alebo ono, lebo o chvíľu je tu lekárska vizita a všetko musí byť v poriadku.“

Ležím si na posteli a rozmýšľam o svojej chorobe. Je mi smutno, že

som neurobil to, čo som pre svoje zdravie mohol urobiť. Preháňal som, zanedbával či podceňoval. Teraz, keď už je neskoro, rozmýšľam, ako by sa dalo napraviť to, čo som urobil zle.

Chcem sa poradiť. Čakám, kto vstúpi a nájde si čas na moje otázky, ale vtedy, keď mám silu ich

povedať – a nie vtedy, keď nevládzem ani len očné viečka otvoriť.

Pozor, musím využiť situáciu: do izby vstúpil lekár a usmieva sa, milo sa pýta. Chcem vedieť, ako je to s mojou chorobou. On vysvetľuje, poučuje a ja som šťastný, že viem viacej a dozvedel som sa aj to, čo robiť, aby som sa mohol zmeniť. Viem však aj to, že po príchode domov neurobím všetko podľa pokynov lekára, lebo si poviem: teraz sa cítim dobre. Tak urobím aspoň časť z toho, čo mi odporúčal. Neskôr aj z toho upustím... a som znovu tam, kde som bol. Za pár týždňov sa možno vrátim do nemocnice s tými istými príznakmi. Prečo...?

Návštevy očami pacienta

Pokračujem v opise mojich stavov „z nemocničného lôžka.“

Sused chce pozerat' televíziu. Ponerá. Počujem, ako televízor hučí, tak sa zakryjem perinou až po uši. Ale o chvíľu sa odokryjem, lebo mi je veľmi teplo.

Z druhej strany postele počujem, ako sused vzdychá od bolesti. Začínam mať strach, kedy to príde na mňa a či mi potom niekto pomôže.

Dostanem takú návštevu, ako mal môj sused? Taká príjemná návšteva: sedela tam dlhší čas a keď bolo treba, pomohla. Keď chorý cítil únavu, čakala, kým si oddýchne.

Nechcel by som mať takú návštevu ako druhý sused. Stále mu niečo rozprávali a chceli počuť odpoveď. Boli hluční a naliehali na neho, aby neležal, aby išiel na prechádzku... Potešil sa, keď bol koniec návštev, lebo vedel, že sa skončí aj to týranie – naliehanie na nejakú činnosť v čase, keď potreboval oddychovať.

Teraz som vám predstavil, ako sa cítim v bežnej nemocničnej izbe, keď tam ležím ako pacient. Som vďačný všetkým, čo sa o mňa starajú, lebo zachraňujú, čo som zanedbal. Ako pacient chcem trpezlivo znášať všetky ťažkosti spojené s mojou liečbou. Preto sa volám pacient – z latinského slova *patientia*, čo znamená trpezlivosť.

Aj Ježiš hovorí: „*Pod'ťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa od mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu. Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké*“ (Mt 11, 28-30).

Prajem všetkým chorým, aby sa obrnili touto čnosťou a tak pokojne znášali svoju chorobu.

Prajem celej hierarchii zdravotníkov, aby mali trpezlivosť s chorými a silu konať svoju službu chorým.

Brat Richard Pampuri OH